
[2013-44-RE](#)

CAUSA 2013-44-RE

(Esquerda López c/ Mora Banc Grup, SA)

Aute del Tribunal Constitucional del 13-3-2014 relatiu al recurs d'empara 2013-44-RE

Número de registre 566-2013. Recurs d'empara

Aute del 13 de març del 2014

BOPA núm. 23, del 2 d'abril del 2014

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 15 de novembre del 2013, per la representació processal del Sr. Antoni Esquerda López, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 3 de setembre del 2013 i contra l'aute del 29 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets fonamentals esmentats, i que imposi les costes processals a la part adversa cas que s'oposi a aquest recurs d'empara;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 18 de desembre del 2013;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pierre Subra de Bieusses;

Antecedents

Primer

En el marc d'un procediment laboral, el Sr. Antoni Esquerda López va presentar una demanda contra l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA en què sol·licitava el pagament d'una indemnització

per acomiadament injustificat i improcedent, més els interessos legals i l'obligació de cotitzar a la CASS l'import reclamat. Així mateix exigia el pagament dels havers laborals pendents i la liquidació del seu pla de protecció social.

Segon

El 7 de març del 2013, el Tribunal Unipersonal de la Batllia va dictar una sentència mitjançant la qual considerava que l'acomiadament disciplinari havia sigut legal, decidia, per consegüent, desestimar aquesta demanda i absolia l'entitat bancària esmentada de les pretensions del demandant.

Tercer

La representació processal del Sr. Antoni Esquerda López va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència, i, el 3 de setembre del 2013, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què desestimava el recurs i confirmava la sentència de la primera instància.

Quart

La representació processal del Sr. Antoni Esquerda López va presentar, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions per tal com va considerar que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia havia aplicat de manera arbitrària i irraonable la Llei laboral en matèria sancionadora, cosa que havia vulnerat els seus drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Cinquè

El 29 d'octubre del 2013, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia acordava, mitjançant aute, no donar lloc a l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

Sisè

El 15 de novembre del 2013, la representació processal del Sr. Antoni Esquerda López va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 3 de setembre del 2013 i contra l'aute del 29 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Aquesta part considera que l'acomiadament disciplinari efectuat per l'entitat bancària, després d'haver treballat per ella més de 25 anys, per la pretesa comissió d'una falta greu que permetia un acomiadament directe sense el pagament de cap compensació econòmica i sense donar-li cap preavís no era procedent. Segons el seu parer, l'empresa coneixia el seu estat de salut, que era greu des de feia anys. El recurrent es trobava de baixa des del 18 de juliol del 2011 i una de les múltiples pròrrogues d'aquesta baixa finalitzava el 13 de febrer del 2013. Per raó de la seva situació física no va poder comunicar la pròrroga de la seva baixa a l'entitat bancària, atès que li era impossible, i va ser acomiadat per raó de la seva absència de tres dies consecutius a la feina sense

justificar (article 104.1 del Codi de relacions laborals).

De manera substancial, els tribunals ordinaris van concloure que l'entitat bancària no tenia coneixement del veritable estat de salut del recurrent, ja que el treballador no va comunicar la justificació de la seva absència, ell mateix o a través d'un tercer, considerant que les seves patologies no impedièn la comunicació al banc durant els 3 dies següents a la finalització de la pròrroga de la seva baixa mèdica.

Al·lega que en tractar-se d'una matèria sancionadora, tant pel que fa als fets que han resultat provats com al contingut de les decisions objecte de recurs, la interpretació del Tribunal no pot ser mai extensiva, sinó que ha de ser restrictiva. En aquesta causa s'han aplicat les disposicions de l'article 104.1 del Codi de relacions laborals de manera arbitrària i irraonable, efectivament, segons el seu parer, la seva absència va ser justificada, atès el seu estat greu de salut. El defecte de comunicació de la seva justificació no pot equivaler a l'absència de justificació. La Llei esmentada no preveu que la no comunicació de la pròrroga de la baixa sigui una falta greu, sinó que allò que preveu expressament és que sigui una falta lleu (article 102.3 del mateix Codi).

Aquesta part conclou que el Tribunal Superior de Justícia ha forçat la interpretació de l'article 104.1 esmentat. Ha utilitzat el mètode analògic quan no calia, perquè ja existeix un precepte específic que recull la manca de comunicació d'una incapacitat temporal, s'ha aplicat una analogia *in mala partem* que ni la llei, ni els principis generals del dret permeten i, a més, pel fet d'aplicar-se en matèria sancionadora, s'ha produït igualment la vulneració del principi de legalitat.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets fonamentals esmentats, i que imposi les costes processals a la part adversa cas que s'oposi a aquest recurs d'empara.

Setè

El 18 de desembre del 2013, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

El Ministeri Fiscal considera que el recurrent pretén que es revisi la interpretació i l'aplicació del dret ordinari efectuat per la jurisdicció ordinària, concretament la Llei de relacions laborals, i recorda que el Tribunal Constitucional no pot entrar a valorar aquestes interpretacions efectuades pels tribunals ordinaris en l'exercici de les seves competències exclusives per tal com no són arbitràries i es troben plenament fonamentades en Dret.

Conclou que s'ha donat una resposta concreta, fonamentada en Dret i lògica en relació amb les pretensions de les parts comparegudes i els raonaments, valoracions i argumentacions exposats en aquestes resolucions per part dels òrgans jurisdiccionals en l'exercici de les seves funcions, que els hi són pròpies per natura, no es poden considerar, en cap cas, arbitraris o mancats de fonamentació.

Fonament jurídic únic

En aquesta causa, relativa a un acomiadament disciplinari per una falta molt greu, sense preavis i

sense compensació econòmica, el recurrent considera que les resolucions de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia han vulnerat els seus drets a la jurisdicció, a obtenir una resolució fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Per recolzar el seu punt de vista, desenvolupa una argumentació que es fonamenta en els punts següents:

- En primer lloc, evoca de manera minuciosa els fets; evocació que el du a considerar que, amb el pretext de la manca de comunicació en el moment degut de la pròrroga de la seva baixa laboral, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, atesos els fets en qüestió, hauria considerat de manera errònia que el coneixement per part de l'entitat bancària de la malaltia del seu treballador no el dispensava de comunicar a la seva empresa que no estava en condicions de reprendre el treball, que no estava establert que no pogués visitar el seu metge i que, per consegüent, havia efectivament comés la falta molt greu, establerta a l'article 104.1 del Codi de relacions laborals.

- En segon lloc, s'oposa a la interpretació de la Llei efectuada per la Sala Civil, i més concretament, a la de l'article 104.1 esmentat. Efectivament, al·lega que aquest text no estableix que *“el defecte en la comunicació de la causa justificada (...) sigui motiu de comiat disciplinari per falta molt greu, sinó que el que la llei preveu expressament és que la no comunicació de la pròrroga de la baixa per part del treballador a l'empresa, que és el que succeí en el cas que ens ocupa, és una falta lleu, prevista a l'article 102.3 del Codi de relacions laborals.”*

Per tant, aquest recurs centra els seus arguments únicament en el terreny de la interpretació dels fets i en el de la interpretació de la Llei.

Pel que fa als fets, evidentment, el recurrent pot no estar convençut de la interpretació dels fets efectuada pel Tribunal Superior de Justícia, tanmateix, no pot pretendre de cap manera que aquesta interpretació no estigui argumentada o que ho estigui de manera il·lògica o arbitrària.

Per valorar-ho només cal referir-se als motius continguts en les dues decisions impugnades (la sentència del 3 de setembre del 2013 i l'aute del 29 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia) que tot i destacar, a més, una doctrina jurisprudencial ben establerta, consagren desenvolupaments extensos i clars per contestar les al·legacions del recurrent.

Pel que fa a la interpretació del Codi de relacions laborals, l'examen d'aquestes mateixes decisions condueix a observacions similars. De fet, la Sala Civil motiva explícitament la seva decisió. En relació amb la seva interpretació de l'article 104.1 esmentat exposa en particular (veg. l'aute del 29 d'octubre del 2013 citat) que *“tampoc entenem que s'hagi produït una interpretació contra operario de la norma laboral. L'article 104.1 del Codi de relacions laborals disposa que constitueix una falta molt greu: “Tres o més faltes d'assistència a la feina sense justificar, en el període d'un mes ...”. Aquesta Sala ha precisat, en tres sentències, que la justificació s'ha de produir abans de l'acomiadament, però en cap cas ha agreujat la sanció contemplada legalment. Resoldre altrament seria contrari al principi general de la bona fe contractual –també aplicable al Sr. ESQUERDA- que difon l'article 4 del Codi de relacions laborals.”*

Aquí igualment, si bé es pot comprendre que el recurrent no comparteixi el posicionament de la Sala Civil, al contrari, res permet tatxar aquesta argumentació d'arbitrària o d'il·lògica.

En aquestes condicions només podem considerar:

- Que la competència en aquesta matèria correspon a la jurisdicció ordinària; no correspon al jutge constitucional, que no és un tercer grau de jurisdicció, pronunciar-se en relació amb la interpretació dels fets efectuada per aquesta jurisdicció ordinària, ni amb la manera en què els va qualificar revestint de falta molt greu el comportament de l'interessat.

- Que pel que fa al greuge adreçat a la interpretació jurisdiccional de l'article 104.1 esmentat, cal atènyer-se a la jurisprudència establerta des de fa temps, i regularment confirmada, d'acord amb la qual no correspon al Tribunal Constitucional pronunciar-se sobre la interpretació efectuada en aquesta causa en la mesura en què és una *"qüestió que correspon en exclusiva als jutges i als tribunals de la jurisdicció ordinària i només adquireix relleu constitucional quan la resolució no dona resposta a les qüestions plantejades, quan la resposta incorre en error material patent, quan és immotivada o quan resulta arbitrària, en el sentit de lògicament irraonable"* (sentència del 25 de maig del 2007, recaiguda en la causa 2006-24-RE).

Com que aquest no és el cas en aquesta causa, el recurs d'empara presentat pel Sr. Antoni Esquerda López no pot prosperar.

Per tot allò que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2013-44-RE interposat per la representació processal del Sr. Antoni Esquerda López contra la sentència del 3 de setembre del 2013 i contra l'aute del 29 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia, a la presidenta del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 13 de març del 2014.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
President Vicepresidenta

Laurence Burgorgue-Larsen

Carles Viver Pi-Sunyer
Magistrat

Pierre Subra de Bieusses
Magistrat